

Morten Messerschmidt (DF):

Når jeg har bedt om ordet som privatist, skyldes det selvsagt ikke utilfredshed med det, som Dansk Folkepartis ordfører har fremført, men alene det forhold, at jeg har den tvivlsomme ære som det eneste medlem af Folketinget at være en del af retspraksis på § 266 b, for som bekendt blev jeg for 3 år siden i Østre Landsret dømt til 14 dages betinget fængsel, og jeg synes egentlig, den sag illustrerer så udmærket, hvorfor det ændringsforslag til den gældende paragraf, som hr. Søren Krarup har fremsat, bør vedtages.

Det er jo sådan, at uanset hvor sandt, hvor empirisk åbenbart et fremført synspunkt må være, eller hvor stor enighed der må være om det, vil den talende altid gøre sig til forbryder ved at fremsætte udtalelser, der forhåner eller nedværdiger kulturer eller religiøs fordomme.

På den baggrund var det, at jeg, i øvrigt sammen med tre gode venner fra Dansk Folkepartis Ungdom, i sommeren 2003 måtte se mig selv kriminaliseret. I en naiv tro på, at man da i Danmark har frihed til at ytre sig, fremsatte vi på en plakat det synspunkt, at et multietnisk samfund ville føre til grov vold, kvindeundertrykkelse, utryghed, tvangsægteskaber, bandekriminalitet og massevoldtægter.

Denne sandhed illustreres, hvis man vender budskabet om. For hvor ville det da være absurd at fremføre, at indvandringen ikke har ført til øget vold. Hvor ville det være tåbeligt at tale om tvangsægteskaber eller kvindeundertrykkelse uden at lade talen tage udgangspunkt i islam. Og hvor ville det være besynderligt at anskue bandekriminalitet eller massevoldtægter som et fænomen, der har været upåvirket af den muslimske indvandring.

For os fire var sagen i sommeren 2003 klar: Muslimsk indvandring havde været synonym og ville i fremtiden også være synonym med en forråelse af samfundet. Det var Dansk Folkepartis Ungdom sådan set ikke ene om at mene. Det synes i dag næsten overflødig at nævne, at regeringens 24-års-regel som bekendt netop er indført på grund af de muslimske tvangsægteskaber.

Alle ved, at indvandrere fra de muslimske lande ikke bare er mere kriminelle, men også begår langt grovere, mere voldelig og mere organiseret kriminalitet end befolkningen som helhed. Krisecentrene bugner med muslimske kvinder på flugt fra deres ægtemænd, og hele denne påvirkning af samfundet fører naturligvis til øget

utryghed – altså præcis de påstande, som vi havde fremført.

Hvori bestod da vores brøde? Den bestod alene i, at vi havde angrebet den politiske utopi, der med danskerne som forsøgskaniner op gennem 1980'erne og 1990'erne var søgt virkeliggjort. Med en blind tillid til, at øget indvandring ville skabe et godt samfund, måtte danskerne i næsten to årtier se forstenede til, mens politikerne tillod indvandring af en befolkningsgruppe, der skabte en forråelse af landet, førte til en islamisering af det offentlige rum og udgjorde en bombe under vort sociale sikkerhedsnet.

Det er grundlæggende et sundhedstegn, når et folk gør oprør imod en sådan ført politik, og det er et sygdomstegn, når statsmagten føler trang til ved magt, fængselsstraffe og fordømmelse at holde utrygheden og angsten over den kurs, som landet befinder sig på, nede.

Jeg anfægter på ingen måde den dom, der blev fældet over mit hoved for snart 4 år siden. Jeg mener faktisk, at Østre Landsret kom frem til en juridisk set korrekt afgørelse. Det er nemlig ikke juraen, der her er noget galt med, det er politikken. For uanset hvor sande vore påstande var, og uanset hvor sandt et budskab det i dag ville være, vil afsenderen altid imødesee en dom, potentielt en fængselsstraf på op til 4 år.

Kl. 17.30

Vi fremlagde for Østre Landsret over 100 siders dokumentation for præcis de påstande, vi var fremkommet med om, hvordan den muslimske indvandring har skadet Danmark. Vi dokumenterede minutløst, hvordan alle vore påstande var sande eller i hvert fald velbegrundede. Men i § 266 b handler det ikke om sandhed eller gode begrundelser. Det handler om fordømmelse af dem, der ikke tror på det multietniske projekt, om forhånelser af dem, der ikke stiltiende vil acceptere, at deres land gives bort til fremmede kulturer, og den handler om, at en sandhed skal trues ihjel, at ordet ikke er frit, men skal styres af den politiske korrekthed.

Det er ikke et retssamfund værdigt. I et retssamfund møder man sine modstandere i dialog og lader dem forsvare deres synspunkter. Kan det ske, må der frifindes. Er synspunkterne usande, må der fældes dom. Og det er præcis, hvad hr. Søren Krarups forslag går ud på. Jeg kan helhjertet støtte tanken og mener i øvrigt med det indlæg her at måtte have svaret på en række af de, man kan sige varierende fra det patetiske til det næsten saglige, spørgsmål, der er blevet stillet til hr. Søren Krarup i den her debat.